

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 354/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej RV JURIS Advokátska kancelária, s. r. o., Osvetová 24, Bratislava, IČO 53 540 476, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Rastislav Vranec, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 229/2020 z 25. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochranu ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 229/2020 z 25. novembra 2021 a súčasne sa domáha, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a tiež priznal jej náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 128/2009 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, ktoré začalo 21. júla 2009, vystupovala sťažovateľka ako žalovaná strana.

3. Okresný súd rozsudkom zo 16. júla 2018 zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnostiam v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] a určil, že žalobkyňa v 1. rade je povinná zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 20 500 eur a sťažovateľke ako žalovanej sumu

20 500 eur. Súčasne žalobný návrh sťažovateľky okresný súd zamietol a žalobcom priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 16 Co 210/2018-588 z 24. septembra 2019 potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Krajský súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci okresným súdom, pričom na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu uviedol ďalšie argumenty v bode 16, 16.1 a 16.2, ako aj v bodoch 17.1, 17.2. 18. a 18.1, z ktorých vyplýva, že je celkom jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, aby žalobkyňa v 1. rade ako majoritná spoluvlastníčka (4/6) v seniorskom veku ustúpila sťažovateľke ako podielovej spoluvlastníčke minoritného podielu (1/6), odišla z rodinného domu, ktorý vybudovala a kde celý život žila a hľadala si pritom nové bývanie.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 CSP, avšak bez špecifikácie jednej z troch situácií uvedených v písm. a) až c) predmetného ustanovenia, argumentujúc iba nesprávnym právnym posúdením veci.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, pretože dovolanie nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej po rozsiahlom opise skutkového stavu a zhrnutí obsahu v konaní vydaných rozhodnutí všeobecných súdov argumentuje, že:

a) rozsudky okresného súdu a krajského súdu sú postavené na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú nepodložené a arbitrárne, a preto z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné,

b) nesprávny bol aj postup týchto súdov, ktoré pri rozhodovaní neprihliadli na skutočnosti hodné osobitného zreteľa, najmä na to, že sťažovateľka užíva nehnuteľnosti od detstva po súhlase žalobkyne v 1. rade, ako aj nebohého otca a žalobkyňa v 1. rade bola zmanipulovaná pri podaní žaloby svojim bývalým manželom pánom [REDAKOVANÉ], ktorý ju na to naviedol, ako aj jej synom [REDAKOVANÉ], ktorý nehnuteľnosť v súčasnosti vlastní, ale nezdržiava sa tam,

c) počas konania si sťažovateľka uplatňovala započítanie vložených investícií, ale toto nebolo súdmi akceptované, pričom skôr konanie žalobkyne v 1. rade mali súdy považovať za rozporné s dobrými mravmi, pretože tá iniciovaním tohto konania sleduje účel vysťahovania svojej dcéry, vnúcat, ako aj pravnúcat na ulicu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

9. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že z jeho postavenia (čl. 124 ústavy) mu neprináleží preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v rovnakom rozsahu, ako to robia všeobecné súdy. Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak nie je prehodnocovať právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe vlastných myšlienkových konštrukcií za predpokladu, ak nič nenasvedčuje tomu, že by všeobecné súdy zjavne vybočili z priestoru svojho uváženia a v príčinnej súvislosti s tým došlo k excesívnemu porušeniu označených práv sťažovateľky. Také pochybenie však nebolo v danom prípade zistené.

10. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, táto v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Napriek tomu, že sťažovateľka za porušovateľa svojich práv výslovne označuje iba najvyšší súd a v petite sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia či relevantné námietky týkajúce sa porušenia označených práv na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

11. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

12. Ústavný súd konštatuje, že v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá *ex offico* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľov *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím, opatrením, prípadne iným zásahom nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľom označených práv a slobôd (I. ÚS 245/2018).

13. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je tak vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nedostatočná, pretože jej chýba relevantné odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], preto ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom (podobne III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018).

14. V danom prípade pritom do úvahy neprichádzala ani výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jeho kľúčovej povahy. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019, I. ÚS 149/2021). Ústavný súd v tomto smere pripomína, že označený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne

vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu